

april 2026

Leto 2026

Pacifik

1. april 2026, sreda

Koror, Palau

Če je še včeraj kazalo, da OTP banka deluje, se je danes spet pokazala v svoji pravi luči. Ko sem zjutraj prižgal telefon, me je njem čakalo obvestilo: "Spoštovani, zaznali smo aktivacijo mobilnega žetona iz tujine. Zaradi vaše varnosti smo vam blokirali dostop do mobilne in spletne banke kakor tudi vse bančne kartice, ki so vezane na vaše račune. Če ste aktivacijo res izvedli vi, vas zaradi deblokade vabimo, da se v času rednih delovnih ur zglasite v kateri koli poslovalnici OTP banke. S seboj prinesite osebni dokument zaradi prepoznave. Vaša OTP banka." Je res to moja banka?

Panika je zavladala v deželi palavski. Telefoni so peli, peli, peli in odpeli. Jure nama je kupil letalske vozovnice Palau - Dunaj s povratkom čez en teden. Za ceno ga raje ne vprašam. Za ta čas sva se za varovanje barke na boji sredi zaliva zmenila s Samom. Po palavskih cenah. Dnevno 5 dolarjev za bojo in 95 dolarjev za preverjanje, če se morda boja ni odtrgala. Za ureditev povratka brez povratne karte pa sva celo dopoldne krožila po palavskih uradih in šele ob treh popoldan dobila papirje, ki jih bova pokazala v Taipeiju, da naju bodo spustili na letalo za Palau. Prav tako sva morala odpovedati najavljeno kliranje za Filippine in lokalnim veljakom plačati administrativne stroške postopka prestavitve odhoda v višini 236,50 dolarja (od kod ta številka, vedo samo oni). Na Filippine bova izplula po povratku, ko bo primerno vreme. KomPLICIRANO, a se je vse dobro izteklo. Vse, razen obremenitve najin角度 denarnic. V kešu, jasno. Banka ne dela.

Da pa vse le ni tako črno, kot izgleda na prvi pogled, bova v Ljubljani v petek popoldan, ko bo najin vnuk praznoval rojstni dan. Ni kaj, vsaka stvar je za nekaj dobra. Z banko se bova ukvarjala v ponedeljek in v torek odletela domov na Malo. Voila!

letališče na Palau

2. april 2026, četrtek

Palau - Filipini (1. dan)

Danes je drugi april in dan norcev je mimo. Spet sva na Mali in spet sva sredi Tihega oceana. Do Surigava imava sredi dneva še okoli 450 milj. Kako dolgočasno v primerjavi z včerajšnjim napetim dnevom...

Kakorkoli, včeraj sva se odklirala brez težav, le bruto tonažo na zarpe papirju so morali popraviti iz 1275 ton na 7 ton. Pravzaprav so bili kar malo začudeni, da Mala nima take tonaže, kot kakšna konkretna kontejnerica. Pa se imajo za enega najboljših pomorskih narodov na svetu. Izplula sva med reeffi in po nekaj urah cikcakanja priplula na odprto morje, kjer naju je pričakal polkrmni veter jakosti treh boforov. In temu primerno majhen val. Ponoči je veter padel na dva bofora in se dopoldan ponovno občasno dvignil na tri. Ne veter, morski tok je najin glavni pogonski stroj. Napredujeva počasi, a

se nama nikamor ne mudi. Na Filipinih praznujejo Veliko noč in uradniki ne uradujejo od danes do ponedeljka.

Tako, Palau sva videla in doživela. Otoček, na katerem do sedaj še nisva bila. In tudi najbrž nikoli več ne bova. Turistično izkoriščana narava na podoben način, kot Nova Zelandija. Prav veliko nimajo za pokazati, širokoustijo se pa kot veliki. Praktično vsi otoki na Pacifiku so vsaj tako lepi, kot Palau. Pravzaprav jih je večina lepših. Recimo, otočje Lao na Fidžiju. In še marsikje. Vsaj, kar se tiče morja in ljudi je drugje mnogo lepše. In drugje nimajo krokodilov.

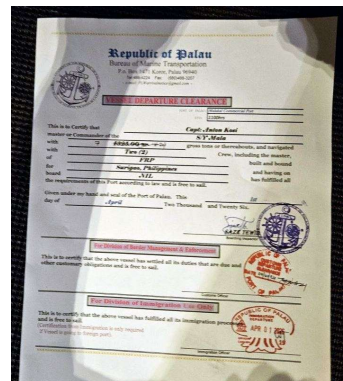
immigration in customs sta veselo žigosala in fotografirala

..ko pogledam clearans, mi teža naše Mala ni šla skupaj ... 1325 ton ?

customs lady takoj kliče Saze od transporta in ji reče, da midva trdiva, da Mala nima 1325 ton; pa gleda našo barko na sidrišču in preišljuje...hm, dečva nima pojma koliko je 1325 ton

potem je strokovno prečrtala in popravila, da je Mala težka samo sedem ton (7) ... ah ja ...

še zadnji pogledi na bojišče, žive le 2-3 barke

pogled iz kokpita bi bil lepši, če ne bi bilo teh na pol potopljenih ladij zraven, pa še dokaj blizu so bile; nazadnje sva bila na boji, globina 5m in se je zelo lepo dol videlo (same korale);seveda se nisem smela kopati zaradi majhnega (1m) krokodil

prav prijetna plovba je bila

... in kičast zaključek dneva

3. april 2026, petek

Palau - Filipini (2. dan)

Ponoči so bile nevihtice v okolici. Nobena naju ni zadela. Veter se je dvignil na 4 bofore polkrme in najina hitrost bi bila dobra, če ne bi preventivno skrajšal jadra pred spanjem. Brez radarja in alarma za nevihto pri polnih jadrnih ne morem mirno spati. Podobno vreme se nadaljuje tudi preko dneva, le da je preko dneva "jadra ven, jadra not". Nekaj časa. Potem ostanejo "not". Bova pa en dan kasneje prišla.

Nič drugega se ne dogaja. Rib ne smem loviti. Sva pa v daljavi danes videla ribiško ladjo. Takim se da enostavno izogniti. Bojim se pa ribičev na lesenih in ponoči neoznačenih čolnicah domačinov s Filipinov.

Včeraj je bila polna luna. Pravi trenutek sva izbrala za pasažo. Precej bolj prijetna je plovba ponoči, če se vsaj malo vidi okolica. In zvezde. Zvečer na zahodu kraljuje jupiter.

danes zvečer pa kar oblačno, nič lepega sončnega zahoda

4. april 2026, sobota

Palau - Filipini (3. dan)

Ob zori se zbudim, popišem log in se spravim v podpalubje k svojemu cesarskemu opravilu. Pa me zmoti kričanje zunaj. Prisluhi? Dvesto milj od obale? Sanjam? Ne, ne sanjam! Skočim na plano in v zadnjem trenutku odvijem od ribiške barčice, privezane na FAD v 6 km globokem morju. Meter ali dva sta manjkala, da bi se zaleteli. Fish Attraction Device je nočna mora jadrancev na tem koncu sveta. Tokrat je bil FAD v obliki okoli meter debelega in deset metrov dolgega votlega kovinskega plavajočega valja. V naslednjih urah sem jih srečal še nekaj in tudi nekaj ribiških bark. Ob eni so bili v morju tudi štiri čolnički, ki so takoj pripluli k nama in nama začeli prodajati ribe. 200 milj od obale!

Vetra je malo, del noči sva morala motorirati, čeprav se nama nikamor ne mudi. Na oceanskem valu v 1 bf vetra jadra nemočno opletajo in nastaja potencialna škoda. Od polnoči dalje spet jadrava v 2-3 bf polkrmnega vetra. Počasi gre, je pa zato tišina. In kar je v danem trenutku tudi pomembno, Mala je samozadostna, ni odvisna od muh vojnih dobičkarjev in z njimi povezanega pomanjkanja goriva.

Kot kaže, pa ta Trumpova vojna ni povzročila samo pomanjkanje nafte po svetu, ampak tudi pomanjkanje vetra. Bolje rečeno, vremenski modeli ne upoštevajo vojnih razmer in prikazujejo, da bo vetra v izobilju. Opoldne naju preide nevihtica

v okolici in z njo odide veter. Spet motorirava. Še tisto malo vetra, ki ga je, dva bofora, je čisto od zadaj. Do najbližjega otočka, kjer bi lahko sidrana počakala, da vrli neoznačeni ribiči ponoči končajo svoje delo imava ob mraku še dobrih 110 milj.

odlično je, da imava polno luno, jasno vreme ponoči in je dobra vidljivost

5. april 2026, nedelja

Palau - Filipini (4. dan)

Ob štirih zjutraj zamenjam Vesno in takoj imam delo. Lučk na morju je kar nekaj. Ribiči gredo spat in prižgejo sidrno luč. Še pred svitom pa začnejo lučke izginjati in se čez pol ure spet pojavijo. Ribiči so se zbudili, ugasnili sidrno luč in prižgali bivalne luči, ki so toliko nižje, da se na oceanu ne vidijo z večje razdalje.

Tudi dopoldan je ribičev veliko. Kot po pravilu je mother ship privezana na FAD, ribiči pa svoje delo opravljajo v čolnicah v bližnji okolici. FADi so, kot meni izgleda, sidrani in posledično tudi ribiči. Tokovi so močni in jim ribe naravnost nosijo v objem. Edino, kar me zelo bega, je dejstvo, da se vse skupaj dogaja nad tretjim najglobljim jarkom na svetu. Emden v Filipinskem jarku ima globino 10.429 m!

Ko mi Starlink javi Welcome to Philippines, mi tudi OTP banka pošlje SMS žeton. Tisti, izpred nekaj mesecev, sic! Skoraj natančno pol leta nisva bila v roamingu in nisva dobila SMS žetonov. In praktično ves ta čas sva se dopisovala in pogovarjala z OTPjevci. In ne samo midva, tudi prijatelji in družina v Sloveniji. Če bi z načinom najine prijave počakali do sedaj (itak, če je bilo dobro deset let, bi bilo pa še nekaj mesecev), bi nama in sebi prihranili vse te kolobocije in nekaj kilogramov živcev na najini strani. Popolnoma so nesposobni. Tako banko je nujno potrebno zamenjati.

Sidrava se za lepim otočkom, najbližjim Palavu. Ogromna zaplata mivke in le nekaj metrov globine je idealno sidrišče. Sidrana sva z rumeno zastavico, torej na obalo ne smeva. Kliranje bova opravila v naslednjih dneh v Surigau.

Danes sva prestavila ure in po novem sva od Slovenije oddaljena le še 6 ur.

Mala ima že obešeno filipinsko zastavo

prvi filipinski otoki

Mam-on otoček kjer je na njem tudi resort

preliv med dvema otokoma Mamon in La Januza je menda kar nekaj rib, koral bolj malo

tukaj sva sidrana, morje je čudovito kristalno, a ura je pozna za plavanje; odštekani oblaki

daleč v ozadju je vidna mavrica

čeprav so bili čudni oblaki, ni bilo dežja

6. april 2026, ponedeljek

Mam-on - Catu Cove, Filipini

Danes nama je dalo morje tinto pit! Lepa noč, lepo jutro, lep veter. Odsidrava se in odjadra kot ta-velika. Po dveh urah vetra med otoki po pričakovanju zmanjka in se spet povrne čez nekaj ur, ko sva na odprtem. Spet lepo jadrava. Danec Sorel iz North Albatrosa, ki je tukaj plul včeraj, nama je javil, da je okoli otoka Bayagnan "up to 6 knots of E going current". Po mojih izkušnjah je potem pol tega. In ker sva spet lepo in hitro jadrala proti otoku, opozorila nisem jemal resno. Bova že nekako, tako kot sva vedno v prehodih v atole.

Ampak. Preden prideva do otoka, je bilo (skoraj) po mojih pričakovanjih. Potem se je pa začelo. Tok v nos in malo sem, malo tja. Vrtinci. Največ sem ga nameril 6,7 vozla, nikoli manj kot 5,5 in še to le občasno. Obraščena, kot je po 5000 miljah z antifoulingom International, Mala na motor dosega hitrost 5 vozlov pri 1600 obratih. Še dobro, da sva imela veter! Polkrmni veter idealne jakosti. Pa ta kmalu ni bil zadosti, čeprav naju je gnal s 6-7 vozli. V nekem trenutku (ok, res samo za nekaj minut) je bil COG -0,8 vozla. Tako sedaj vem, kako se jadra v rikverc. Ne zna tega vsak! Za dobro miljo okoli rta sva potrebovala skoraj 4 ure. Vetra sva imela 4-5 bf. A ker samo veter ni bil dovolj, sva najbolj kritičen motorsailala. Ubogi

Yanmarček se je ves čas vrtel z 2000 obrati (upam, da bo jutri še delal)! Še nekaj se je pokazalo zanimivo. Instrumenti so mi kazali 21-24 vozlov resničnega vetra. Pri izračunu se uporablja hitrost po vodi. Torej, od tega izračuna je potrebno odšteti 6-7 vozlov in se pride do pravega vetra.

Do cilja nisva prispela. Na pomožni cilj (plan B) sva prispela tik pred mrakom. Še manjše popravilo buma, kjer sta se dva vijaka malo odvila in sprejanje škripajočih delov z liquid grease, pa je bil že čas za počitek. Upam, da bo miren, sidrana sva v 3,5 m globine, v blato in sidro ne drži dobro.

po dolgem času se srečujeva z zelo velikimi vasmí; prijetna plovba

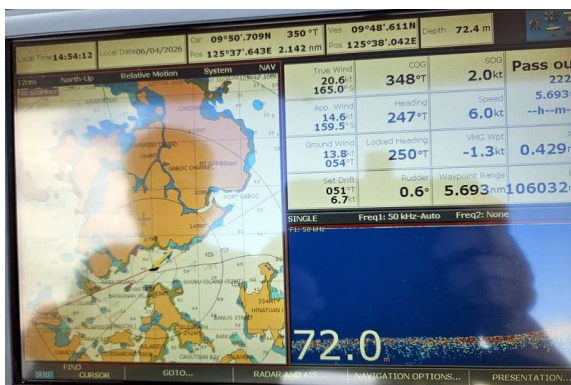
potem pa kar naenkrat barka po svoje; kapitan krmilo v roke in borba s tokovi se je začela

morje je kar vrelo

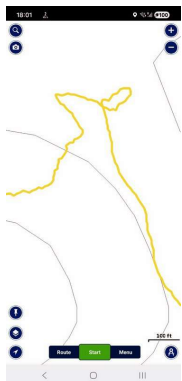
in kamor si naprej pogledal je bilo eno samo vrtničenje

6,7kn toka proti nam

takole smo vijugali

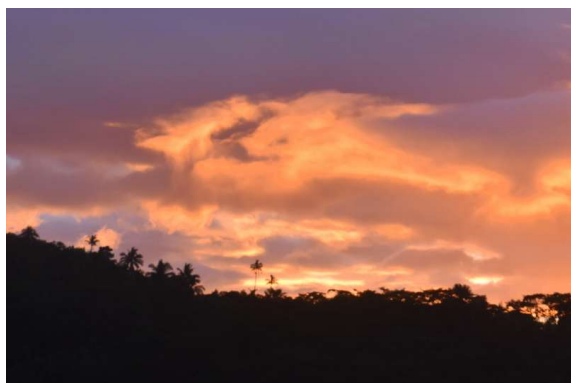
štiri ure plovbe proti močnemu toku in prevozili eno samo miljo ...

danes sva se sidrala pri mangrovah, blatno dno, zaščiteni z vseh strani

na tem koncu je veliko gojišč, ne vem česa ...

... in po takem dnevu je vsaj zaključek dneva bil v redu

v ozadju delna mavrica

7. april 2026, torek

Catu Cove - Surigao, Filipini

Mala je očitno jutranji tip in ne večerni. Dopoldan sva nadaljevala plovbo proti Surigau. Pri 1600 obratih motorja v čisti bonaci je bila hitrost 10,5 vozla. Tok ni bil tako močan, kot včeraj, je pa vseeno prispeval k hitrosti več kot motor. Plimski tokovi tukaj so res neverjetno močni. Le še v škotskih prelivih med Notranjimi Hebridi sem doživel nekaj podobnega.

Sidrala sva se malo po deveti uri dopoldan in začela s postopkom kliranja. Postopkom prestopa meje, torej. Končala sva ga ob pol šestih zvečer. Saj sva navajena, da gre vse skupaj marsikje silno počasi, sva se pa v zadnjih letih razvadila, postopki so bili dokaj hitri. Nazadnje so tako komplicirali Izraelci in Egipčani še pred kovidnimi časi.

Turistični biro mesta Surigao, je vse skupaj lepo organiziral. Brez, da bi jih prosila, so se sami javili in nama brezplačno dodelili punco, ki naju je pričakala na pomolu, najela rikšo in potem vodila transport od urada do urada. Mislim, da je bila dogovorjena za provizijo z rikšarjem in tudi kasneje s telekomom. Ampak, prav je tako, itak gre za majhne zneske. Vsem uradom skupaj sva pustila 15 evrov, na Palavu, za primerjavo, pa 550.

Rikšar, uradno imenovan šofer, in vodička sta potem v glavnem čakala cel dan (in se non stop mesedžirala med čakanjem), da so kot blisk hitri uradniki pripravili neskončno število obrazcev, ki sem jih podpisal in žigosal. Nimam pojma, kaj sem podpisoval! Tri uradi za državne papirje in en urad za mobilno telefonijo. Na portu, na primer, sva bila na štirih šalterjih, napisali so 6 ali 7 papirjev, vsakega v več indigo kopijah, ki so jih potem še dodatno fotokopirali. Na koncu sem plačal pristaniško pristojbino v znesku 1,20 evra. Samo račun je bil v štirih izvodih, potrdilo o plačilu v nadaljnjih štirih izvodih in oboje skupaj speto. Da se ve. Zelo pomemben dokument.

Kakorkoli, spet sva v kaotični azijski državi s kaotičnim prometom in kaotičnimi domačini. Delavnimi domačini. Vsak nekaj počne, vsak se trudi zaslužiti za preživetje, vsi nekam hitijo. Kako drugače, kot na prejšnjih otokih, kjer so ljudje bolj kot ne pričakovali, da bodo denar dobili od lastne države ali pa od tujega državnega sponzorja. Cene hrane, še posebej zelenjave so kar naenkrat smešno poceni. Jasno, solato natrgajo na njivi za vogalom in ne uvažajo z letalom iz Združenih držav.

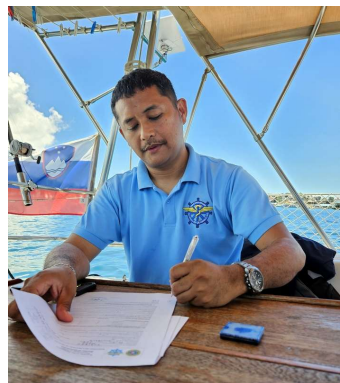
vasica kjer sva bila čez noč sidrana, večina je mostiščarjev (hiša na kolih v morju)

morje kot olje v zalivu zjutraj

zunaj pa ...spet tokovi, tokrat za spremembo z nami in manj močni

karantenovec je bil edini, ki je prišel na barko; v notranjost ni stopil, da bi preveril kaj vse imamo in kaj ne

...in potem skakali od urada do urada ... smo se morali fotkati, da je imela Leslie (iz tur. urada) dokazilo kako naju je vozila naokoli

najdlje smo čakali na customsih, kdo bi vedel kaj so počeli v drugi sobi ...

kupovanje sim card (predvsem zaradi telefonskih lokalnih klicev)

v to vozilo smo se spravili štirje; pa se nismo nič stiskali

parkirišče tukajšnjih vozil; ne moreš verjeti kako vozijo, kako se rinejo 2cm pred tabo, zraven... ampak vse brez poškodb

v pekarni dobila drobne kifeljčke (nesladke), mini bombice in toast; pa en kup sladice imajo; po res smešni ceni; kupila tudi nekaj sadja in živo solato (0,40€) ena glavica...

ob morju cela vrsta mini oštarij... ker se nama je mudilo, da prideva pred nočjo na barko, bo testiranje kje drugje, drugič...

mladina v parku; glavno prevozno sredstvo je seveda tukaj motor in motor s kasonom

8. april 2026, sreda

Surigao - Pintuyan, Panaon, Filipini

Zjutraj se pretepa s coast guardom, ki se ne javi na telefon. Na Noonsite piše, da potrebujemo njihov departure clearance. Pa na pomoč spet priskoči Rose iz turističnega urada. Ona pozna privatno številko šefa koustgardovcev. Na to številko je dosegljiv. Nič ne potrebujeva, Noonsite nima pojma, zatrdi ta-glavni. Ob pol devetih izplujeva.

In ob pol dveh priplujeva. Na sosednjem otoku se sidrava pred mestecem, ki je znano kot središče za ogled whale sharkov. Med potjo Vesna išče kontakt na Cebuju, kamor bi lahko naročila akumulatorje. Naslov potrebujem, nič drugega. Pa je to težavna naloga. Še dobro, da je bil tok spet v nos in plovba posledično daljša, da sva tik pred sidranjem postala srečna lastnika tega nesrečnega naslova. Naslova boat yarda na otoku Cebu. Samo naročilo sem izvedel potem, ko sva se sidrala, v minutki. Sedaj, ko OTP dela. Sicer bi pa to bil nekaj dnevni projekt, da bi vse pripravil Katji, ji nakazal denar, pa da bi ona našla čas za izvedbo plačila.

Popoldan sem služboval, Vesna se je menila za snorkljaški izlet na ogled morskih psov kitovcev. Cene so naravnost

smešne v primerjavi s Palavom. Snorklanje z whale sharki za 30 evrov v primerjavi s snorkljanjem po običajnem koralnem grebenu za 250 evrov. Whale sharke sama težko najdeva, običajno snorklanje pa zelo enostavno. Zastonj.

sidrani pred vasjo/mestecem Pintuyan; za spremembo je tukaj še ena jadrnica, ki pa jutri že odpluje dalje

plaža je za spremembo iz samih debelih velikih /majhnih kamnov; zelo težko hoditi po njih, sploh, če so spolzki

filipinski čolni so predvsem zelo glasni

Pintuyan me je zelo presenetil: nikjer nisem videla smeti, čisto nič azijsko; župan pravilno vzgaja domačine

mestna hiša, tukaj tudi turistični info center: 4 ljudje so sedeli v njej, vsi zelooo zaposleni

novodobna urejena tržnica, ura je bila že skoraj pet popoldne in je bilo že manj izbire

samo lokalna zelenjava in sadje, po tako nizkih cenah v primerjavi s pacifiškimi

meso imajo pa kar takole na pultu, res je, da muh ni, ker je ventilator nad mesom, ampak ne vem koliko je to lahko še sveže pri 29C?

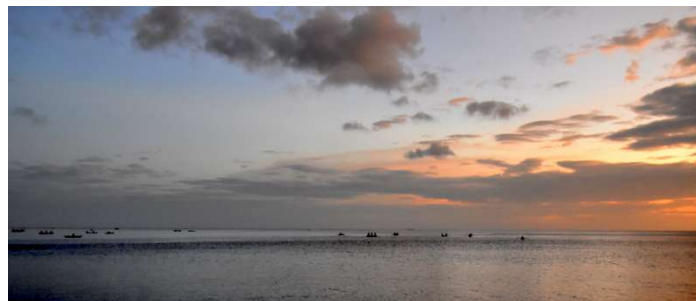
ribe mi delujejo suhe; pa mi pravi dekle, da dam to v olje (glej pvc rumeno vrečko) in spečeš... hm ...zanimivo

nekaj rib in veliko kupcev ob tej pozni uri

pekarna s kruhom in pecivom; lokalno; ena mini bombica (okusna) je 0,07€, oz. za 20 bombic sem dala 1,4 eura; res je, da so velike za dva grižljaja, a vseeno... hiše so skromne, a je vse čisto

ko sonce zaide je na obzorju videti vsaj 30 čolnov

9. april 2026, četrtek

Pintuyan, Panaon, Filipini

Ponoči je dvakrat fino pihnilo, a je bilo sidro suvereno. Končno je tudi Mantus dobro prijel.

Vesna se je ob devetih zjutraj skobacala v banco (bnghko), domačinski čoln z bočnimi oporniki. Zanj je bilo to kar triki, za domačine pač ne in so se čudili Vesninemu stokanju in jokanju, ali nimajo kaj večjega za transport in desant žive sile nad morske pse.

Na koncu se odpelje in plača kolektorju v sosednji vasi precej manj, kot je bilo dogovorjeno. In potem jo izvržejo v morje, polno več metrskih morskih psov. Skoraj tako veliki so kot Mala. No, malo manj pa res, sedem ali deset metrov so imeli v dolžino. Vendar ljudem niso nevarni, čeprav bi v njihova usta mirno sedla tudi Vesna. In Vesna ni ravno majčkeno in drobčkano bitje. Uro in pol plava med njimi. Še dlje bi, pa se je šofer naveličal čakati.

Jaz sem med tem služboval in po mojem službovanju sva se družno odpeljala na kosilo, ki je trajalo celo popoldne. V resortu imajo dobro restavracijo z jedilnim listom, ki se začne s kazalom, debel je pa kot pri Kitajcih (to je, kot telefonski imenik v časih, ko so jih še tiskali). Jedla in pila sva kot ta-velika. Prenažirala sva se. A kaj, ko sva stara in betežna, pa več kot "nekaj malega" ne moreva jesti. Ceha na koncu je bila 29 evrov (za 6 piv, 3 koktajle in 6 jedi). Tudi tu sva midva naračunala, da bi moralo biti krepko več, kot sva dejansko plačala. Očitno se cenika na jedilnem listu ne držijo. Tule Filipini so res obljubljeni dežela. Vsaj zame. Pivo en evro, koktajl evro in pol, tom yam župca manj kot dva evra. To je v nobel resortu pod kokosovo palmo ob bazenu in tik ob plaži, kjer sva parkirala svoj dingi. Na cesti so cene verjetno še nekajkrat nižje.

ko sem zagledala s čim se bomo vozili... ; no k sreči je bilo kakšnih 20 minut vožnje in razen tega, da je bila zelo hrupna vožnja smo bili kar stabilni; prostora pa za 4 odrasle ljudi max

... in takole se je prašilo za nami ...

samo tri fotke je uspel narediti ta moj vodič ...

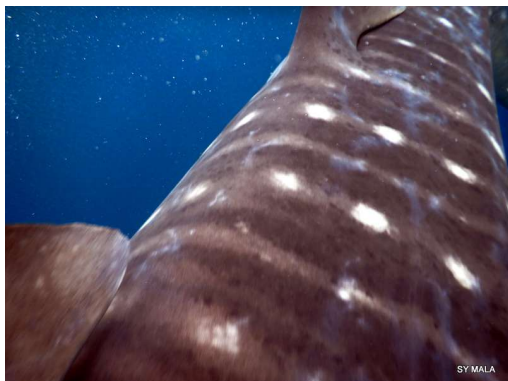
Kitovec (Whale shark) ; Kitovec, tudi orjaški kitovec, je počasi plavajoč morski pes, ki se prehranjuje filtratorsko in je največja danes živeča vrsta rib. Skozi svoje specializirane škržne blazinice lahko prečrpa več kot 6.000 litrov vode na uro.

ko sem imela pred seboj noro ogromno jato rib, sem vedela, da za njo je whale shark; v vodi je ogromno pikajočega planktona in meduze, ki pa me niso opekle;

polna usta hrane ....plankton, rakci, ribja jajčeca in majhne jate rib, kot so sardine in inčuni

kar naenkrat je bil pod menoj in sem se ga dotaknila s trebuhom....

imajo široko, sploščeno glavo z velikimi usti in dvema majhnima očesoma na sprednjih vogalih. Za razliko od mnogih drugih morskih psov so njihova usta na sprednjem delu glave in ne na spodnji strani. Usta so lahko izjemno široka; pri 12,1 m = 1,55 m usta

tukaj so bili hkrati trije

samo za primerjavo glede velikosti: odrasel človek in whale shark; nisem imela občutka kako veliki so, so pa bili zelo veliki,

naša Mala je spet edina barčica v zalivu; Danci so danes izpluli proti Cebuju

kulinarično razvajanje v resortu (v mestu ne vem kje bi pustili dinghi): tomyum juha, kozice v kokosovi omaki z zelenjavo, svinjina z zelenjavo in jajcem na vroči plošči, jajčevci z zelenjavo in lumpia s svinjino (Tone pravi: čevapčić v testu)

10. april 2026, petek

Pintuyan, Panaon - Limasawa, Filipini

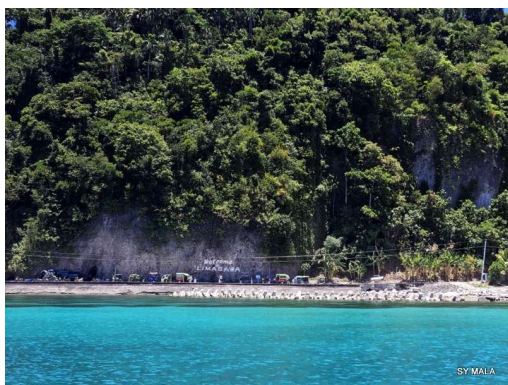
Al nama pove, da je april najboljši mesec za potepanje po Filipinih, ker je vreme lepo in ni močnih vetrov. Al ima prav. Ni močnih vetrov. No, tudi šibkih vetrov ni. Pravzaprav sploh ni vetra. Dvanajst milj zato počasi odropotava.

Sidrava se pred vasico Triano na otoku Limasawa. Manjši otok s kar nekaj turizma. Ampak, izključno lokalnega turizma. Midva sva edina non-filipino. Spet urejena vasica brez smeti. In, zanimivo, brez kant za smeti. Le kam mečejo vso plastiko, ki jim jo sodobni svet prinaša?

Vesna gre takoj, ko sva sidrana, v klasično snorklanje. Videla je želve, kače in ostale stvari, ki spadajo na koralni greben. Ni bilo vrhunsko, slabo pa tudi ne. Krokodila ni videla. Krokodilov tukaj menda sploh ni. Če jih ni, ga ne more videti, se tolaži.

Jaz sem med tem služboval in tudi odslužboval. Kasneje skupaj ganjava Wattcycle, kje je naročena roba. Call center je le malo boljši od banke OTP. Na Filipinih ga ni, v Hong Kongu odidejo domov sredi razgovora, končno sva preusmerjena na Sophio v Shenzhen. Po eni uri Sophia končno pove, da bo roba na voljo petnajstega. Verjetno aprila, si misliva. Na vprašanje ali s tem datumom misli na Manilo ali na boatyard na Cebuju, so odkašlja "Uf, sem malo pomešala. Smo vam hoteli poslati v Slovenijo." Od kod to, nama ni jasno. Morda zato, ker je WhatsApp vezana na slovensko telefonsko številko? Po še eni uri javi, da je roba od tega trenutka dalje na poti. V petek ob petih zvečer. Če jih ne bi pobarala, bi jo pač še vedno pakirali, saj s tem je vendar ogromno dela. Tako jim je pa šefica Kitajka rekla, naj se ne zajejavajo!

Popoldan zaključiva v ne najboljše oštariji po najini presoji. Je pa to najboljša oštarija na otoku. Pravzaprav je to edina oštarija v tej vasici. Turisti, ki spijo v mnogih resortkih, hotelčkih in homestayih se očitno hranijo na obcestnih kioskih. Kakorkoli, če oštarija ni ravno par excellence, ima pa zato pivo po 85 centov in koktajle po 1,70 do 2,10 evra.

danes prispela na otok Limasawa in se sidrala pred vasico Triana, kjer je videti zelo veliko novogradenj, kar nekako ne pašejo v ta okolje

skromne hiše in spet: vse čisto, ne morem verjeti; le sem pa tja vidiš kako smet

seveda tudi v tej vasici ne manjka različnih vrst cerkva...

danes sem kar težko gledala pod vodo; spet sem šla opoldne v vodo in sonce je bilo zelo močno, tako, da se mi je vse bleščalo pod vodo... navkljub temu zadovoljna kar sem videla, saj v bistvu nisem nič pričakovala

ta želva,ko je raztegnila noge in roke je bila daljša od mene;se ni pustila kaj dosti motiti; tri želve sem videla

še celo ena kača se mi je pokazala

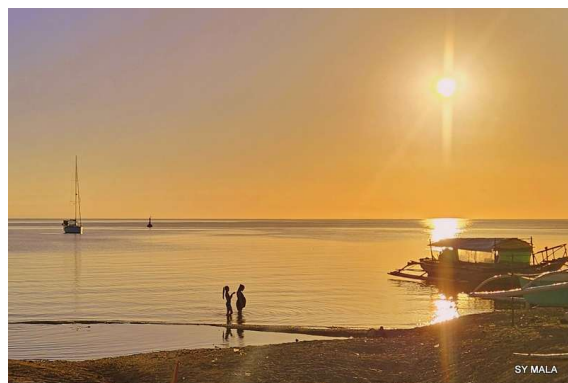
zelo veliko je bilo clown fish v tej barvni kombinaciji

reciklaža steklenic: v njih prodajajo bencin za motorje

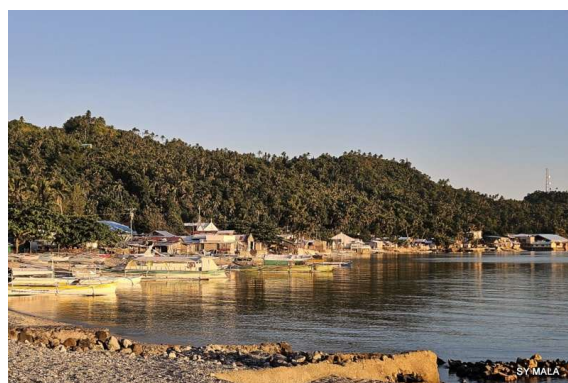
spet malce drugačna izvedba tuktuka

Mala spet edina jadrnica med nešteti domačinski plovili

en koktejl se pa spodobi; naročila blue kamikaze (gin,rum,kokos itd...)

večerni pogled na vasico Triana

11. april 2026, sobota

Limasawa - Leyte, Filipini

Spet imava enake težave, kot vedno. Kam bi se premaknila? Pa se prestaviva do otoka Leyte, štiri ali pet milj proti severu, in potem plujeva ob obali in iščeva mesto za sidranje. Nekaj jih pregledava in z nobenim nisva zadovoljna. Tudi z zadnjim ne, pa se nama ne ljubi nadaljevati. Sidrišče je dobro, prostorno, dokaj plitvo, sama mivka, brez koral. Tudi Mantus sidro za čuda zagradi, kot ta-veliko.

So pa tudi slabe lastnosti tega mesta. Ni primerno za snorklanj in na obali "po guglu" ni dobre oštarije. Očitno bova danes bivakirala na Mali. Za zanimacijo določiva roštiljado. In ker imava priložnost, tudi produkcijo vode. Po kosilu se bova lotiva rabote, sva sklenila.

Rečeno, storjeno. Vsi plani so izpolnjeni, vse je pod streho.

večja izvedba prevoznega sredstva

na obali videti lepe peščene plaže in ne manjka se lokalnih majhnih ribičev

danes se sidrava pred to vasico

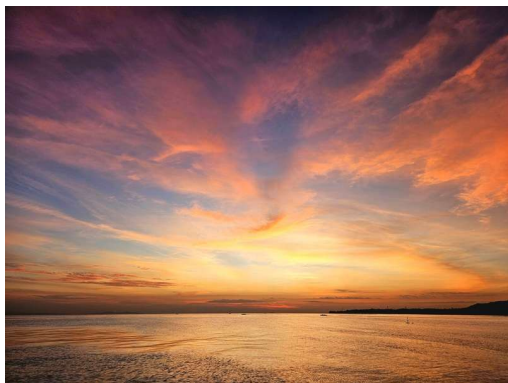
tudi tukaj valobran

na obali, tako kot vsepovsod, plaža zasedena s plovili

...sončni zahod 1.faza

.... sončni zahod 2.faza

...sončni zahod 3. faza .... nore barve

12. april 2026, nedelja

Leyte - Laipinin, Filipini

Ponoči se je veter obrnil za 180 stopinj. Ni ga bilo veliko, v sunkih morda do 20 vozlov. Ampak. Ko smo se obrnili, je naše sidro potrebovalo 30 m, da se je ponovno zakopalo, čeprav sem ga včeraj preskusil na 3000 obratov. In dno je popolnoma ravno, globoka in sipka mivka. Tale Mantus je res en šrot!

Vetra po pričakovanju ni bilo. Nekaj malega sem sicer poskusil jadрати, pa se ni dalo. Plula sva mimo mini otočka Tilmubo, bolje rečeno mimo skale. Na guglovih mapah je tu označena osnovna šola. Za koga le? Ko pa otoček obplujeva se nama prikaže gnezdo hiš na jeziku pod z džunglo poraščeno skalo. Na 150 krat 75 metrih jih je toliko, da očitno potrebujejo osnovno šolo. Mimogrede, povprečna starost Filipincev je 25 let.

Vesna bi rada snorklala, jaz bi se rad preko noči sidral tako, da me ne bo strah ali bo Mantus držal ali ne. Spotoma se zato ustaviva pred obalo, kjer je na satelitskih slikah izgledalo, da bi lahko bile korale. Vendar je bila vidljivost v morje zelo slaba in v bližini so bile ribje farme. Nekako sem prepričal Vesno (ni ji bilo prav), da ne gre v vodo. Pojedla sva kosilo, se natelefonirala v Slovenijo in nadaljevala plovbo.

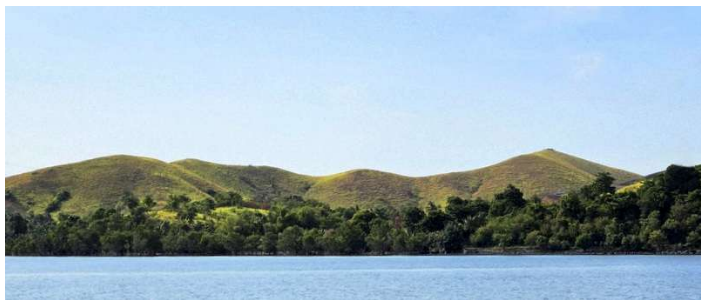
Sidrala sva se v globokem in hrupnem zalivu. Toliko, da prenočiva, zjutraj greva takoj dalje. In naše super-truper sidro spet ni prijelo...

otoček Tilmubo je znan po neki jami, visok 90m, 0,24 kv. km

leta 2020 je imel ta otoček 220 prebivalcev in ima celo osnovno šolo!

goli hribčki, posledica tajfunov, geološke sestave in jasno krčenje gozdov za kmetijstvo

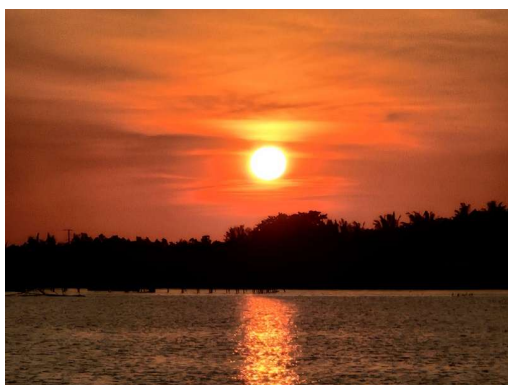
Skozi Leyte poteka filipinski prelom (Philippine Fault). Geološka aktivnost na tem območju povzroča nenehno krušenje kamenja in strma, nestabilna pobočja, kjer se visoka drevesa težko obdržijo.

Vasica kjer sva se danes sidrala pred nočjo

sidrana med dvema otokoma

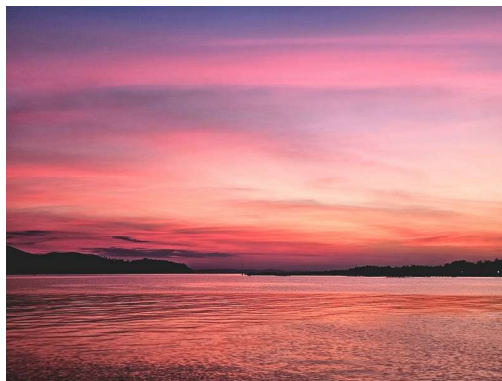
zadnje dni pa sami lepi sončni zahodi

danes je bilo izredno malo ribičev na morju; se vidi: nedelja, cerkev vabi

so pa hecni domačini, se skoraj zraven Male pripeljejo in si naju ogledajo ter odfrčijo dalje ...

...tudi danes take živo rdeči/roza ostanki sončnega zahoda ...čudovito...

13. april 2026, ponedeljek

Laipinin - Pacijan island, Camotes, Filipini

Ob sončnem vzhodu, ko Vesna še spi, se odsidram in odropotava proti Camotesom. Plovba je kar stresna, ribičev v majhnih lesenih čolničkih je neskončno mnogo, neskončno je tudi FADov in dvakrat toliko je parangalov. Po teoriji o neskončnosti je torej vsega neskončno. Okoli Pacijana so pa še mreže, ki so sicer lepo označene in jih je precej manj, kot FADov ob Laipininu. Torej jih je spet neskončno. Matematika je striktna veda.

Sidrišče na severu Pacijana pozna že izpred let. Slabo je. Odprto na val in skozenj teče tok. Posledično se Mala pozibava kot zmešana. Ampak, tukaj živi Sašo in k njemu sva namenjena na srečanje. Je pa pot na obalo trnava. Obstaja ponton, sestavljen iz plastičnih plavajočih gibljivo povezanih kvadrov. Skoraj neprehoden, ko se zvija nad valovi.

Kakorkoli, nekako se prebija do oštarije, do katere se prebije tudi Sašo. Zanj to ni bilo težko, on živi v sosednji hiši. Pa klepetamo, pa jemo, pa pijemo. In ura je že pozna, ko se ulije. Počakamo (beri: klepetamo dalje) da glavnina dežja mine in potem se odpraviva domov. Tisti nesrečni ponton, kjer je dingi privezan čisto na koncu, je v nevihti tako valoval, da sem se do dingija lahko prebil le po štirih. Pa še to previdno. Vesno sem nekako potem pobral na obali (kjer pa dingija ni kje za pustiti) in v divji vožnji sva prispela na Malo.

po dolgem času so naju del poti spremljali delfini

ribičev kolikor hočeš...je treba nahraniti 115mio ljudi

na FAD obesijo mrežo in jo vlečejo do naslednjega FADa ...

kar nekaj zapuščenih resortov in ostalih objektov sva videla med potjo; menda se še vedno niso vsi pobrali od covida

kar nekaj časa sva hodila do oštarije kjer smo bili zmenjeni s Sašom in njegovo ženo...dehidracija ..Filipinci imajo pivo tudi v litrskih steklenicah

ena fotka za spomin s Sašom in njegovo ženo Melariel, skrajno desno pa sedi kuhar te oštarije

14. april 2026, torek

Pacijan island, Camotes - Zeke batyard, Cebu, Filipini

Ob prvi kavici dobiva SMS, da so baterije prispele na cilj. Huh, midva pa nisva tam. Nekako se zmenimo, da naj jih dostavijo po eni uri popoldan in Malo takoj poženem proti cilju. Cilj je Zeke boatyard v bližini Danava na Cebuju. Za razliko od prejšnjih dni imava danes celo nekaj vetra in lahko del poti prejadra.

Pobereva zadnjo bojo in skok v dingi ter na obalo. Ampak. Paketov ni in nihče nič ne ve o njih. Pa Vesna pokliče na tisto številko, od koder je prišel SMS. Fant je s paketi takoj v boatyardu. Poleg naših je pripeljal še vsaj deset drugih, nekateri so celo večji od najinih. Vse bi bilo klasično, če poba ne bi te robe razvažal z mopedom. Z mopedom!

Ampak. Jasno, da ne more biti vse tako, kot bi moralo biti. Ne živimo v pravljici s srečnim koncem. Pripeljal je tri in ne štiri akumulatorje. O četrtem ne ve nič. To so mu dali in to je pripeljal. Potem se začne telefoniada in mesedžiranje, ki pa ne obrodi sadov. Domačinka naju malo pomiri, da en paket pride verjetno jutri. Ali kasneje. To tukaj tako pač je. Ah, ja...

Tri baterije sem potem dingiral na barko. Tistih šest, ki jih imava sedaj, pa sva začela prodajati. Cena je simbolična. Vendar: fco Mala. Ne mislim jih sam trogati na obalo.

sidrišče med dvema otokoma=katastrofa: rolalo naju je levo desno gor in dol ...

manjše plovilo, ki vozi domačine od enega otoka do drugega

to je pa plavajoči ponton kjer testiraš svoje akrobatske zmogljivosti (igre brez meja); zvečer, ko je pihalo in je bilo morje valovito, je moral Tone po vseh štirih iti, da je lahko prišel do dinghija

še pogled na Pacijan otok

otok nasproti Pacijan je lep peščen otoček

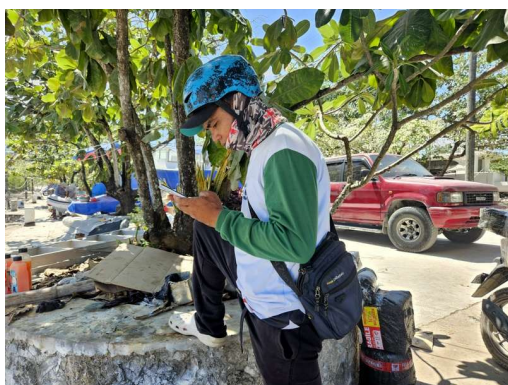
velik del poti do Cebuja so bili spet parangali = oči na peclje

Zeke boatyard ... to sem si pa malce drugače predstavljala

ogromno plovil, izredno težak dostop do njih, kako so pa notri prišle, pa je menda tudi cel projekt

ta fantič je z mopedom pripeljal akumulatorje in še nekaj drugih stvari.... ajoj ... in jasno ,da ne more štiri 30kg spraviti na motor, verjetno je bil to razlog, da ni pripeljal 4?

na sidrišču oz. večinoma so boje, nas je vsaj 10

15. april 2026, sreda

Zeke boatyard, Cebu, Filipini

Dan za boat projects. Tri od štirih akumulatorjev razpakiram, povežem na bluetooth in preverim. BMS mi zagotavlja, da so dobri. BMS je v njihovi domeni, kaj naj mu verjamem? Preverim na klasičen način in vse kaže, da se BMS ne laže. Potem se pa začne.

30 kg (krat šest) ven, preflintat lajtungo in 30 kg (krat tri) notri. Notri, v prostor za baterije, ki je že zaseden tudi z elektronikom. Nekaj milimetrov fali. Ok, prestaviti bo treba STP stikalo. To bo manjana. Sedaj ga samo porinem nekam v ozadje. Preprogramiram še štiri chargerje, spremenim nastavitve na boat monitorju in priključim nove baterije. Kot kaže, so v redu.

Ampak. Boat projects s tem še niso končani. Zamenjam še olje in oljni filter v motorju. S tem so pa za danes res končani. Zame. Vesna se med tem končno uspe povezati s šefom kurirske službe, ki ji srčno obljubi, da en paket ni prišel do njih iz Manile in da ga dostavijo takoj, ko ga dobijo. In kdaj bo to? Manjana, je strumen. Vidi se, da so Filipinom vladali Španci, preden so jih okupirali Amerjci. Spotoma je prodala (za simbolično ceno se je znebila robe, ki ima za naju vrednost nič) stare akumulatorje. Jutri jih pridejo iskat na Malo. Jutri ali pa manjana, to bomo pa še videli.

Pozno popoldan se odpraviva v yacht club, da se zmeniva za plačilo mooringa (1,70 evra na dan) in odšpancirava ter odriksirava v oštarijo, ki ima na guglovih mapah dobro oceno in lepe fotografije. Ampak. Google nima pojma! Te oštarije ni, niti nihče nič ne ve o tem, da bi kaj takega tam sploh kdaj bilo. Pa naju motorikšar odpelje nekam drugam, kjer sva se za smešen denar najedla. Hrana je bila sicer zelo tako-tako, a sva vsaj sita vstala od mize. Sicer pa, kaj naj bi pričakoval od večerje za 4,45 evra (za oba, s pijačo vred)?

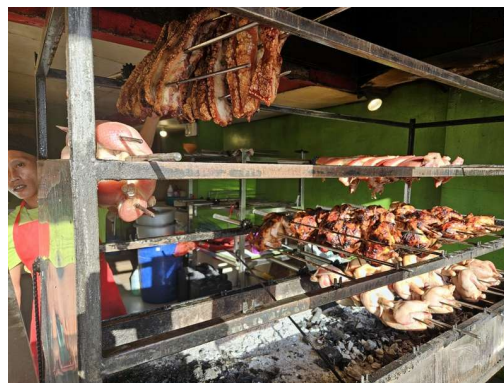
barke v vodi so nabutane tako kot v kakšni sicilijanski mestni marini

suha marina za večja plovila

tuktukovec naju odpelje do oštarije

na roštilju se peče pujssek, kure ...potem pa še ocvrta kura, lupia zavitki, dim dim ...

ni bilo časa fotkati, ker sva hitela do boatyarda, da prideva do noči

marinska restavracija, ki nudi le tunine in sendvič s klobaso ter pomfrijem, od pijače pa samo ena vrsta piva; deklica na levi ima le 16 let, druga je pa en mesec pred porodom

16. april 2026, četrtek

Zeke batyard, Cebu, Filipini

Že dva dni sva na vezi s prijatelji na Saipanu. Te dni so doživeli direktni udarec tajfuna, ki je sicer padel iz kategorije 5 v kategorijo 4, tik preden se je sprehodil preko njihovih glav. A to je še vedno groznih 150 vozlov! Za po vrhu se je premikal le s tremi vozli in ne z običajnimi 15 ali 20 vozli in jih je mlel nekaj dni, namesto nekaj ur.

Posnetki iz marine kažejo razdejanje med barkami, posnetki s terase drevesa brez krošenj, posnetki iz ceste pa goreče električne drogove. John in Elvira sta jo odnesla še dokaj v redu, Jannet pa je napisala, da jim je na njihovi graščini na vrhu hriba dvignilo dele strehe in so imeli v hiši ogromno vode. Šarka je bila ta čas v Avstraliji, je pa zato Martin, ki je s sinom ostal na Saipanu, fasal direktni udarec. Toni se še ne upa v marino pogledat kaj je ostalo od njegove barke. Zgodb je še veliko, vprašanje koliko časa bodo še lahko polnili telefone in jih pošiljali - pripravljajo se, da bodo naslednji mesec brez elektrike. Generatorji so razprodani.

To je bil do sedaj najhujši tajfun v zgodovini, ki je prizadel Saipan. Aprila! Ni lahko komunicirati s prijatelji, ki so v težavah,

ko imava midva pravo mediteransko poletje (brez neverinov). Upam, da tako ostane!

Stare akumulatorje sva prodala, zadnji nov je prispel. Sliši se enostavno, pa ni bilo čisto tako.

Dogovor za prodajno skladišče "fco. Mala" smo različno razumeli. Midva, da se kupec pripelje in pobere robo, on, da ga pridem iskati v boatyard, ker pač nima čolna. In ker Azijci ne znajo reči "ne", sva potrebovala dve uri in ga čakala na barki, da se je zadeva razjasnila preko neskončnega števila esemesov.

Od prevoznika sva zjutraj dobila SMS, da je paket na poti. Nikakor pa nama ni uspelo izvedeti, kdaj bo dostavljen in sva bila spet ves čas v čakalni pozici. Dostavljen je bil ob petih popoldan, sic. Čakalni dan, torej.

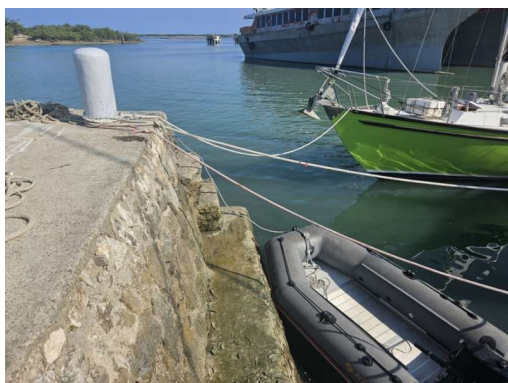
Pa še nesreča se je zgodila na koncu. Vesni je spodrsnilo na spolzkih tleh na pomolu in je padla v vodo med privezane jadrnice. Voda je ob robu ob oseki globoka le deset centimetrov (verjetno se zato imenuje Zeke's Boatyard in ne Zeke's Marina) in je z rebri končala na tleh pod vodo. Na kamnih. Upam, da si ni kaj polomila. Nekaj prask, ki jih je staknila, ni hudih.

akumulatorji pripravljani za prodajo

tukajšnji mehanik se je znašel v vlogi posrednika za nakup naših akumulatorjev; očitno sva dala prenizko ceno, ker so bili prehitro prodani, po drugi strani pa vprašanje, če bi jih kdo kupil za višjo? in kaj potem z njimi?

ob pol štirih popoldne greva na obalo čakati akumulatorje; tukaj še ni bila totalna oseka, pa je že bil problem priti gor, ker so stopnice zelo visoke in se potem z vrvmi gor potegnem; od tam kjer sem padla, nimam fotke, ni bilo tukaj

nenormalno nakužvana marina/boatyard

17. april 2026, petek

Zeke batyard, Cebu, Filipini

Današnji dan je bil za mene katastrofalen. Ker Vesna ni mobilna, je čast, da pridobim papirje za domestic port to port clearance pripadla meni. Ker tega za Filippine nisem pripravljaj jaz, sem imel zjutraj pred odhodom šolanje. Iz sicer neurejenega kupa papirjev, sva izločila vse tiste, ki niso potrebni (so iz drugih držav, recimo) in pripravila štiri mape potrebnih za štiri državne službe.

Pa sem se odpravil na avtobus. To je bus tipa "ko to tamo peva", zelo podoben karibskim, le da brez oglušujoče glasbe. Šofer vozi, konduktar pa visi skozi stranska vrata in ko vidi potencialnega potnika, udari po strehi, šofer pa ustavi. Število potnikov ni omejeno, jasno. Hitrost premikanja je prilagojena gostoti prometa in v Cebuju ter satelitskih naseljih se zgleduje po Manili. Torej pade na hitrost stoječega prometa. Kakorkoli, po dveh urah in pol sem se le premaknil za 40 kilometrov.

Potem se začne (stoječe) premikanje s taksijem po uradih, kot mi je dan prej razložila šefica kafiča v boatyardu. Na NFL sem sicer prebral drugače, pa sem vseeno poslušal strokovnjakinjo za kliranje. Najprej do imigracionistov na Lapu Lapu, mi je zabičala.

Napaka. Po pol ure taksiranja mi na immigration uradu razložijo, da oni niso zadolženi za mojo zadevo, da naj se zapeljem na drug konec mesta, kjer je še en urad. Da nisem prvi preusmerjen, mi je bilo takoj jasno, ko mi je sila prijazna uslužbenka dala kar natiskan listek z naslovom.

Pa grem spet v taksi in naslednje pol ure se spet stoječe vozim do drugega urada. Tam pozna postopek samo ena oseba in ko po naslednje pol ure najde minutko časa tudi za mene, mi prijazno pove, da mi papirja ne da, dokler ne prinesem papirja od carinikov. Pa, da naj nika ne divjam tja, ker oni bodo zahtevali papir od karantencev. Najprej do karantence, mi razloži.

Pa grem. Tokrat se odpravim peš in na cilju sem po desetih minutah. Ampak. Vse je zaklenjeno. Skozi ograjo se derem in primaja se varnostnik, ki me čukasto gleda, kaj da iščem. Klirens. Pridi v ponedeljek. A se hecaš?! Karantena je državna služba in oni delajo samo štiri dni na teden, od ponedeljka do četrta, kaj ne veš? Za njega je to logično, sic! Neverjetni so. Kljuka 22...

Ne preostane mi drugega, kot da se spet peljem s taksijem na drug konec mesta, kupim malezijsko zastavico (vsaj nekaj sem dobil) in se v "ko to tamo peva" kišti odpeljem domov. No, vsaj cena prevoza ni grozljivo velika. Lahko bi celo rekel, da je majhna. Pravzaprav, če dobro premislim, je zelo majhna. Za nekaj ur vožnje po časovni osi in nekaj deset kilometrov po ostalih oseh štiri dimenzijskega prostor-časa, sem plačal 90 centov.

Ko se pred povratkom na Malo oglasim v kafiču pri Mik Mik in ji potožim kaj sem doživel, takoj pove, da je jasno, da ob petkih uradniki ne delajo. A-joooj! Včeraj mi je strumno razlagala kam in kako naj grem danes. Me prav zanima, kaj bodo rekli v ponedeljek, da jim ne bo treba delati. Morda se bodo zmotili in mislili, da je državni praznik ali pa jih bo zadržalo slanje, ker je imela sosedova mačka mlade?

cel dan trpim neznosne bolečine, gibanje omejeno

18. april 2026, sobota

Zeke batyard, Cebu, Filipini

Vesna ni nič bistveno bolje. Danes je zamenjala pain kilerje za močnejše. Ko sedi, je v redu, čim se premakne jo zaboli. Tudi leži lahko le v enem položaju. Al jo naganja k zdravniku, pa ona ne more z barke. No, z barke v dingija bi še nekako lahko prišla, ne more pa potem na obalo plezati po pomolu, ki je ob oseki visok preko dva metra. Pa tudi na obali se težave ne končajo. Resnega prevoza tukaj niti nima, vožnja z rikšarjem pa ne pride v poštev.

Sosed svetuje, da pokliče zdravnika na barko. Kako bi ta logistika izgledala, mi ni jasno. Ipak smo na Filipinih, kjer je še logistika dostave paketa zapletena. Pa tudi, če bi prišel, ona ne potrebuje zdravnika, ampak rentgen (zaradi reber) in

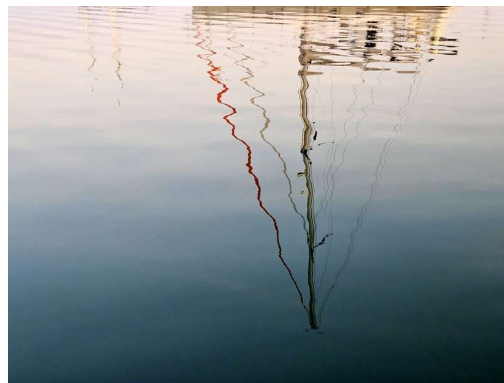
ultrazvok (zaradi vranice in ledvic). Slednje ima pa le v bolnišnici. Najbližja je slabo uro vožnje od tu. Z rikšo. Komplicirano.

Sosed, ki me je včeraj prosil, če zamenjava boje, ker odhaja za več mesecev, je do danes našel drugo zamenjavo. Ker tega nisem vedel, sem se oddingiral do njega, da se zmeniva za logistiko. In to je bil tudi edin moj premik. Vesna se še toliko ni premaknila.

Ona počiva, jaz pa malo brkljam po barki in čas mine. Danes se je Vesna četala z južnoafriško-slovensko barko glede kliranja. Mike in Maja. Tukaj sta že več let in njun nasvet je spet nekaj novega. Kot kaže je edina stalnica med port-of-entryji na Filipinih ta, da ni enega samega pravila, ampak vsak šerif določa svoja pravila. Očitno je šerif v Cebuju med bolj kompliciranimi.

morje kot olje

čudno ozračje, kot bil prah v zraku(ok nekaj ga je iz ladjedelnice,kjer se res noro praši),tako koprenasto nebo

19. april 2026, nedelja

Zeke batyard, Cebu, Filipini

Vesnina poškodba je še vedno v prvem planu. In kot vse kaže, bo tudi še nekaj časa. Ena izmed opcij je tudi medivac, pa se na koncu oba strinjava, da je s počenimi rebri bolje čakati tam, kjer sva, kot pa se drenjati po letališčih in čepeti na avionih. Nekako sva sama ugotovila, da vranica in ledvica niso prizadeta, ker je bolečina tipična za rebra. Tu se pa nič ne da pomagati, edini zdravnik je čas. Zato tudi izlet v bolnišnico ni smiseln. Bi bil pa boleč.

Sam se torej oddingiram na obalo, se usedem na moto rikšo in odpeljem v deset minut oddaljeno mestece Carmen. Supermarket je dokaj velik in dovolj dobro založen, precej bolje, kot karkoli na otokih pred Filipini. Morda je bil edino Guam izjema. Kupim, kolikor mi gre v nahrbtnik, malo še potlačim, da gre res vse notri in zato pustim na blagajni 35 evrov. Filipini so neprimerno cenejši, kot otočja pred tem. Recimo, trikrat cenejši. No, če sem pošten, k temu je treba prišteti tudi prevoz do trgovine. Štiri ali pet kilometrov je le predaleč, da bi trogal deset kg na hrbtu. Trideset pesov, štirideset centov, torej.

Preostanek dneva preživim na barki. Vesna tudi. Jasno. Ne grem niti na pивce za živce, čeprav je postreženo v yacht clubu več kot pol cenejše, kot tisto iz domačega hladilnika. Kupila sva ga še v Združenih državah. Pivo, namreč. Hladilnik je iz

Motomarine.

Tone bolj malo fotka, zato so fotke samo iz okolice našega kokpita

te hiške na vodi prej sploh nisem opazila

20. april 2026, ponedeljek

Zeke batyard, Cebu, Filipini

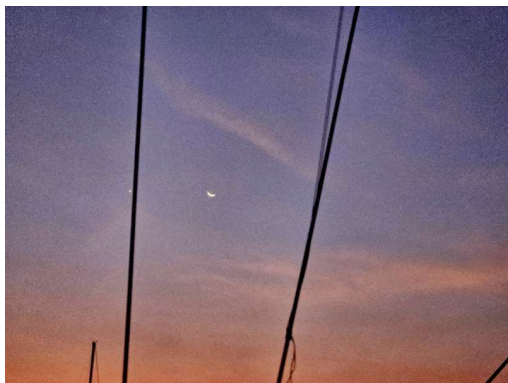
Dan - katastrofa. Začel se je v redu, nadaljeval slabo. Na koncu sem le srečno lačen in žejen na Mali. Pa lepo po vrsti.

Avtobus danes je bil dokaj v redu in hiter. Taksi do karantencev tako-tako. Karantenci prijazni in hitri. Polurni sprehod po vročem soncu do carinikov tudi ni bil pretirano naporen in carinik je bil v redu. Še popust mi je dal. In nasvet kje se dobi črnilo za naš žig, ki je že precej zbledel. Nasvet sem upošteval, uspeh je pa izostal. Pa drugič.

Potem se je začelo mučenje. Na immigration sem prišel ob enih (po kosilu) in odšel ob petih (tik pred zapiranjem). Ves vmesni čas mi je dečva na šalterju zagotavlja, da "responsible person" za moj primer ni tam, ampak da tik-tak pride. Samo-što-još-nije. Ves čas enaka zgodba. Le konec je bil drugačen. Minutko pred peto le prizna: pride manjana. A-joj! Mislim, da bi ji najraje vrat zavil. Do doma imam dve uri in ob šestih zvečer je temna noč.

Ne grem z busom za 80 centov, ampak s taksijem za 28 evrov. Nič prej ne bom, le peljal se bom spodobno. Ampak. Pred mallom, kjer je vedno kolona taksijev, ki čakajo stranke, danes ni bilo nobenega. Rush hour in vsi so zasedeni. Končno pripelje green taxi. Si prost? Sem. Me pelješ do Carmen (slabih 40 km)? A, to pa ne, je predaleč in baterija ne bo zdržala. Ah-ja, samo tega mi je še treba bilo. Električni avto. Sovražim ekologijo! Počakam še nekaj minut in se normalno odpeljem. Na bencin. Vmes taksist bencinsko baterijo charga, polna je v manj kot minuti.

Samo, noč je brez lune in jaz, zaradi redukcije teže nahrbtnika, nisem vzel baterije. Za po vrhu je še totalna oseka in dingi (ki so mi ga preko dneva zaparkirali z večjo barko) se nahaja tri četr metra pod najnižjo stopnico pomola (ki je za po vrhu spolzka in umazana). Jaz pa v ta-gmašnih dolgih hlačah. Hlače dol, kot opica splezam v dingi, odrinem zaporo in - se skoraj zapletem v ribiško mrežo. Vrli možakarji so postavili mrežo brez oznak in če ne bi posvetili iz svojega čolna, bi zapeljal točno tja, kjer bi bil kažin.

lunca se počasi debeli

vsak večer ob polni oseki pridejo lokalni ribiči polagati mreže povsod po zalivu

in potem, ko je položena z veslom tolčejo po morju, da privabijo ribe....

...in potem čakajo, da se naberejo v mrežo; ja in v trdi temi ti ne vidiš kje so mreže položene, obup

21. april 2026, torek

Zeke batyard, Cebu, Filipini

Clearance S:2;E:3. Spet romam v Cebu City, tokrat je še rush hour. Vse, da mi mojster ja ne uide. Pravzaprav je bil tak plan. Ko pa se uspem končno prebiti na avtobus, je rush hour že davno mimo. Sedem avtobusov je peljalo mimo, nabasanih do zadnjega kotička. Še majhna in drobna Filipinka se ne bi več stlačila gor, kaj šele jaz. Po dobre pol ure čakanja ob cesti, sem končno le povabljen k vstopu. So pa ostala samo stojišča na eni nogi. Tako je bilo nekaj časa, potem se je gužva le toliko razredčila, da dobim sedišče za pol rite. Na treh mini (po meri filipinskih otrok) sedežih sedimo štirje, četrti je osnovnošolski otrok, raftan na sestrico.

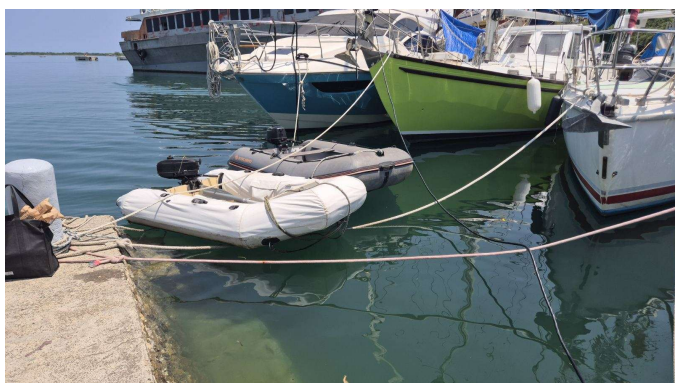
Na immigration opravim v nekaj minutah. Točneje, nekaj minutah po čakanju, ki je trajalo od petka, štiri dneve! Brez kakršnega koli preverjanja, mojster je le prepisal stari formular in namesto Cebu, je pisal Palawan. To bi res lahko že včeraj naredil kdorkoli. Res kdorkoli, tudi jaz, če bi le imel pravi papir. Immigracionist niti žiga ni udaril, le podpisal se je in to-je-to. Zeke, šef boatyarda mojo zgodbo komentira sila enostavno: "Welcome to Philippines!"

Nazaj se odpeljem s taksijem do avtobusne postaje, a se spotoma premislim in kot končno destinacijo določim boatyard. Res imam dovolj teh avtobusov. Pa še nekaj hrane sem kupil spotoma, ko me je taksist čakal pred dokaj dobro založeno trgovino Pr'Robinzonu. Včeraj sem našel španski jamon serano, danes francosko bagetko. Kombinacija se mi zdi dobra.

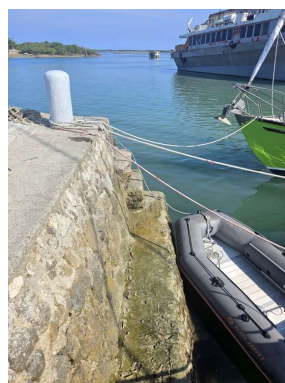
Tudi zdravila na recept za Vesno so mi v lekarni izdali brez recepta, ko sem rekel, da je to za ženo in zatrdil, da ona ni Filipinka. Ne vem, ali so mi verjeli, izgledalo že ni tako. Precej eksotična človeška vrsta sem v tej deželi. Poročen z Evropejko, ja kdo je pa že kdaj videl kaj takega. Zdravila sem pa vseeno dobil. Pain killerje. Njeno zdravstveno stanje je brez vidnega napredka.

Mesnice se tukaj imenujejo The Pork Shop. Kako lepo! Skoraj tako lepo, kot populacija s povprečno starostjo 25 let. No, tisti del populacije, ki je vseč fantom. Pravovernim fantom. Vožnja z avtobusom je iz te perspektive precej lepša, kot vožnja s taksijem. Ampak samo iz te perspektive...

Včeraj sva se s carinikom, ko je videl, da sem iz Slovenije, precej pogovarjala o Dončiču. Očitno se bom moral naučiti še kaj iz sveta košarke, da bom lahko pariral ljudem po svetu. Politike si mi ne bo potrebno učiti. Melanije ne pozna nihče. Njen mož je pa itak najbolj osovražena oseba pod soncem s komerkoli se pogovarjam. Sploh si ga ne upam omeniti. Še posebej velja to za Američane.

tako zgleda prostor kjer pustiš dinghija ob skoraj polni plimi; če bi bilo tako vedno, bi bilo super .... a kaj...

...ko je ob skoraj polni oseki dinghi globoko dol v morju in se moraš spet prijeti za vrvi, da prideš do dingija; včeraj se je moral Tone sleči, ker bi drugače hlače uničil...

22. april 2026, sreda

Zeke batyard, Cebu - Malapascua, Filipini

Ob svitu se odvežem in odropotava proti severu. Ni še jasno, ali bo Vesna plovbo zdržala ali pa se bova morala vrniti. Vetra ni, vala je nekaj, tudi od ladij, ki v tranzitu plujejo mimo. Precej jih je. Še več je FADov, med katerimi je potrebno cikcakati. Niso vsi lepo vidni, nekaj jih zagledam, ko sva oddaljena le še nekaj deset metrov. To pomeni, da je potrebno neprestano opazovanje, reakcijski čas mora biti manj kot minuta.

V drugi polovici poti se umiri morje in izginejo FADi. Kot vse kaže, bo tudi Vesna zdržala in mi ne bo potrebno uporabiti plana B. Tako je tudi bilo in ob treh popoldan sva se sidrala na zahodni strani otoka Malapascua na dnu, kjer se izmenjavata mivka in skalnato dno. Sidro je prijelo na zaplati mivke, upam, da bo držalo tudi ponoči, ko se bo veter obrnil in dvignil nad 20 vozlov.

Na obalo ne greva. Za Vesno je to itak mission impossible, jaz sem se pa spravil nad watermaker. Vode za pitje sva imela le še nekaj litrov, pa tudi tank je bil že na pol prazen. Skoraj čisto prazen pa je en drug tank, tank za nafto. Napolnjen je bil še na Palavu. Tukaj pa itak skoraj nimava vetra. In Mala je že kar zaraščena. Upam, da bo cena nafte padla tudi tukaj, tako kot je v Sloveniji. Trenutno stane med 1,80 in 2,10 evra za liter.

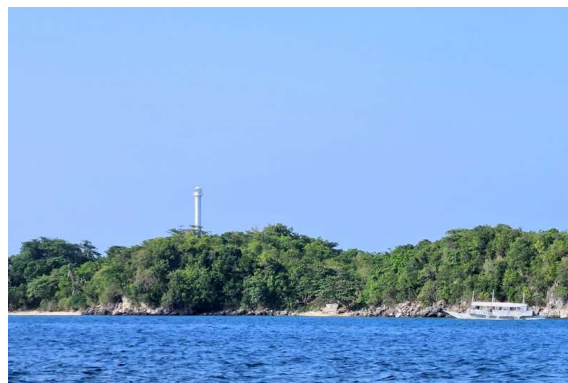
včasih dobiš občutek, da jim je največji občutek, da plujejo tik za teboj oz. vporedno; samo, če ne bi bili tako hrupni

otoček Malapascua je zelo turističen, majhen, a navkljub temu ima 6000 prebivalcev

vozijo dnevne turiste iz Cebuja

zadnje čase celo vidim kakšen svetilnik

menda je kar gužva z dnevnimi turisti

23. april 2026, četrtek

Malapascua - South Gigante, Filipini

Danes sva celo nekaj časa lepo jadrala. Ob svitu, ko sva izplula in ob pristanku sva ropotala, vmes sva imela uro ali dve celo 11-12 vozlov polkrmnega vetra skupaj s tokom je Mala dosegala vratolomno hitrost preko šest vozlov. No, ja... vseeno bolje kot motoriranje s petimi vozli.

Kot se premikava od otoka do otoka, tako se ribolovne metode spreminjajo. Edina stalnica na Filipinih so outrigger čolni. Od ribolovnih metod, pa ne vem, kaj bi še lahko novega videla. Do sedaj so bi FADi, mini FADi, parangali, mreže, v dno zapičeni koli, kletke za ribe. Vse skupaj so nadzirali ribiči v čolničkih, takih na vesla in takih na motor. Bili so blizu obale ali pa tako daleč, da se ni videlo otoka. Na oceanu pa tudi mother ship s pol ducata čolničkov okoli ogromnih kovinskih FADov. Le praznega morja, da bi se za urico ali dve lahko usedel in si malo odpočil, ni bilo nikjer.

Kakorkoli, sidrala sva se za otokom South Gigante pred oštarijo Antonia v crystal clear water (tako piše na NFL), kjer se nekaj metrov oddaljeno dno ne vidi niti v sanjah (tako komentiram crystal clear water jaz). Ker Vesna ne more iz kokpita,

sva si vloge pri sidranju spremenila. Ona po novem skrbi za sidrni alarm, jaz za sidranje.

Popoldan mine v pridelavi vode in pranju perila. Večer je filmsko obarvan. Proti jutru imava prvič po nekaj tednih napovedanega malo dežja. Ali ga bova tudi dočkala, bom pa še videl. Poletje na Filipinih.

fotke so jutranje, naslednjega dne

zanimive formacije skal ... strašne bolečine mi povzročajo že samo fotografiranje, ko dvignem roke

ha, kam je zapičil svojo zastavico kjer ima nastavljeno vabo

še zadnji pogled na South Gigante, turistično oblegan otoček z oštarijo v katero nisem bila sposobna iti zaradi te moje poškodbe...pa tako dober morski meni so imeli, pa še oštarija se je imenovala #Pri Antoniji#

24. april 2026, petek

South Gigante - Batan Bay, Panay, Filipini

Zgodaj odrineva na pot in nekaj ur motorirava, potem motorsailava ter popoldan lepo jadrava. Lepo pomeni, da 3-4 Bf vetra ni čisto od zadaj, ampak najprej 20-30 stopinj z zadnje strani in na koncu čisto lepa polkrma. Mala je sicer zaraščena, vendar nama tok toliko pomaga, da se to vsaj delno izniči.

Je pa druga težava. FADi. Spet nekaj novega. Tokrat so to platoji 10x10 m na kolih, zapičenih v slabih 20 m globoko dno. Vmes so pa še parangali in, kar je najhuje, mreže. Neoznačene mreže. Spoznaš jih po tem, da na površini morja plava kača praznih plastenk, ki so med seboj oddaljene meter ali dva. Bolj sreči, kot pameti se imam zahvaliti, da se Mala ni pretvarjala, da je riba in se zapletla v mrežo. In tega je na stotine, da ne rečem na tisoče in konstantno se je potrebno izogibati tem minam. Tipki +10 in -10 na avtopilotu sta bili dobesedno ves čas v uporabi. Naporna plovba podnevi, nepredstavljava ponoči.

Sidrava se, samo za postanek preko noči, v globokem in mirnem zalivu brez česarkoli, kar bi bilo zanimivo za turiste. Še vplutje v zaliv je zahtevno. Na Navioniscu je opazka uporabnika "Shallow 2,2 m at low tide". Kaj je za njih "low tide" in kakšna je "tide" sedaj? Bibavice je na Filipinih do dva metra. Ampak, podobno kot že velikokrat, je bil to le še en false alarm. Nikoli nisem videl manj, kot 6 m. Na srečo.

danes spet malce drugačne FADe

da ne govorim o teh zapičenih palicah, pa te so še velike in se jih vidi od daleč

včasih pa samo mala žogica za označbo, to ni šans, da vidiš od daleč....če ga dobiš v propeler....

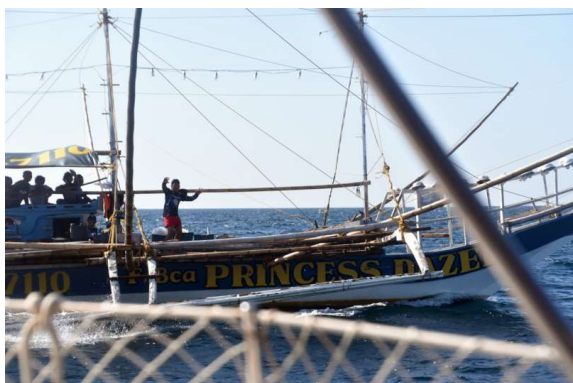
ta FAD je pa še dodatno opremljen

s takimi majhnimi čolni se vozijo kar daleč ven in, če je malo več vala, ga vidiš, ga ne vidiš...

te konstrukcije čolna pa ne razumeva, zaenkrat

pa ti niso bili normalni, direktno pred nas so peljali in za nekaj metrov nas zgrešili

midva sva takrat jadrjala in je malo težje manevrirati ...najprej sem mislila, da se jezijo, ker se nismo mi umaknili, potem pa vidim, da naju pozdravljajo...noro

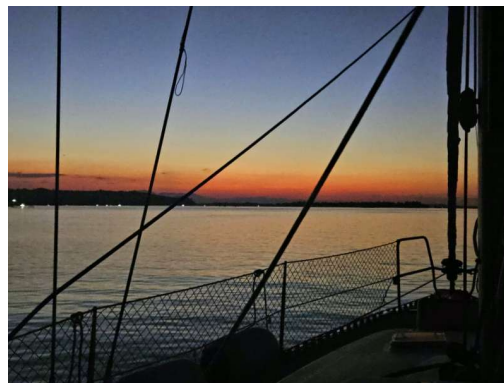
...pa še kar nekaj časa so nama mahali....no, jadrnice danes nisva srečala nobene; včeraj je bila ena na sidrišču in ponoči že izplula, tako, da kakšnega pretepa na sidrišču ni

tukaj sva danes sidrana ...med samimi FADi; le kako se sploh kaj ujame, če so te zadeve tako na gosto postavljene?

water taxi, nestandarden

lahko noč ... tudi delo za računalnikom mi povzroča ves čas bolečine...pa šele 1 teden je minilo; menda traja 8 tednov, da se zadeve umirijo

25. april 2026, sobota

Batan Bay, Panay - Looc Bay, Tablas, Filipini

Vesnino stanje je stabilno. Stabilno jo boli enako, kot dan prej.

Nekaj neverjetnega se je danes zgodilo na Filipinih. Pravzaprav, zgodili sta se dve neverjetni stvari. Prva je, da sva lahko cel dan jadrala v 3-4 Bf vetra. In druga, da se nisva zaletela v FAD ali ribiča. Nisva se mogla zaleteti. FADov sploh ni bilo, ribiča sem videl enega ali dva, še parangalov skoraj ni bilo. Aleluja!

Jadransko jadralski dan. Dopoldan in del popoldneva imava polkrmne vetrove in sva zato tradicionalno počasna, potem se veter počasi obrne in je nekaj časa skoraj bočni. Zadnji dve uri pa v skladu z jadransko doktrino, orca. Sva pa za otokom in ni vala, v 3 Bf na mirnem morju pa Mala zmore jadrati tudi v veter pod kotom 40 stopinj. Sicer pa, za tako morje je bila načrtovana in na takem morju se odlično znajde. Le jaz, kreten, jo silim na ocean, kjer široka barka s fin keelom in bulbom nima kaj početi.

Spet se sidrava v blato, za kar naj bi bil Mantus prvak ulice. Pa po mojih izkušnjah ni. Včeraj nama je sidro sicer dobro držalo (v drugem poskusu), s težavo sem ga zjutraj izruval. Danes za začetek dobro kaže, upam, da bo tudi ponoči tako. Itak je pa napovedana bonaca.

po celodnevni plovbi in napeenjanju oči, vidi Tone Eifflov stolp ...je bil pa le svetilnik, ker so bile tam spet FADi

ti domačinski čolni so res unikatni, vsak je drugačen

danes na sidrišču celo katamaran

v vasi je bila danes neka proslava, ker je bilo slišati močno živo glasbo, petje ipd... škoda, da sem nemobilna

sonce gre spat, večerni ribiči na plan

26. april 2026, nedelja

Looc Bay, Tablas - San Jose, Mindoro, Filipini

Nekaj napredka pri Vesni je, a ne veliko. Skoraj nič ne more početi. Ko je vprašala AI, kaj ji svetuje, je bil odgovor strumen: "Vsa fizična dela prepusti Antonu!". Hmmm... le od kod ve, kako je meni ime? Toliko o GDPR in podobnih zgodbah za male otroke. Veliki brat ve vse!

Skoraj vse. Čisto vsega pa le ne. Ko sem ga vprašal: "Kolikšna je verjetnost, da me krokodil iz reke Nil trikrat požre med tisoč plavanji v reki?", je bi strumen: "Verjetnost je 0,3%". Očitno se ni učil iz realnega sveta, ampak iz računalniških igric, kjer ima lahko človek veliko življenj. Ko sem ga opozoril na to, je takoj postregel z novim podatkom "Če dogodki niso neodvisni, potem je verjetnost 95%." - nisem preverjal izračuna, sem se pa odločil, da v reki Nil ne bom plaval.

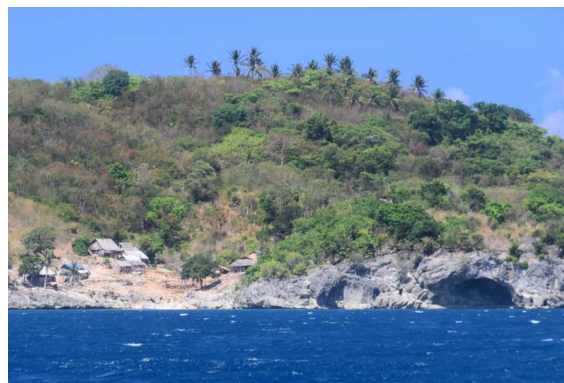
Pa pustimo AI, da živi v svojem svetu. Midva živiva v realnem svetu, na Filipinih in danes sva se premaknila na naslednji otok. To so dokaj nezanimivi premiki, ker so namenjeni samo, no ja, samo premiku. Sidrava se zato, da ne jadrava ponoči. Ni zdravo. Če bi AI vprašal, kakšna je verjetnost, da se v JV Aziji zapletem v mrežo, bi mi verjetno odgovoril brez

računanja: 100%.

Podobno, kot včeraj, tudi danes praktično ni bilo FADov. Bil je le en. In okoli tega napeta mreža. Pa sem šel na limance. Globina morja je bila preko dvesto metrov, nikjer nikogar, 2 Bf vetra in moja pozornost se je precej zmanjšala. FAD je bil tokrat samo galonska plastenka in je nisem opazil, ribič je bil pa skrit za jadrom. Da sem se ujel, mi je bilo jasno šele potem, ko sem videl, da se Mala ne premika več. Takrat sem tudi videl plastenko in ribiča na čolničku, ki je hitel vleči vrv za mrežo iz vode. Vetra je bilo malo, sonce je osvetljevalo sceno in sem lahko brez obračanja in zapletanja odmotoriral v rikverc in se izmotal iz zagate. Ufff...

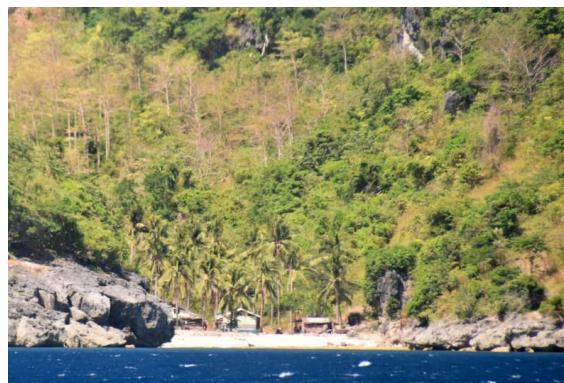
cena goriva se že pozna; na jadra je zastoj so ugotovili domačini

med potjo....sem že mislila, da bo kakšen otok nenaseljen ...

...težka bo...menda je filipincev 115mio

na google map piše, da je tukaj plaža

morje je bilo kar valovito (sem kar trpela), se vidi po pencah, zato tudi neostre fotke, pa še velik zoom (saj se ne opravičujem)

majhen otok, veliko hiš

zgleda spet kak otok kamor vozijo turiste, drugače ne razujem tistega napisa s srčkom

videti je, da je nasedla...pa očitno ne dolgo, ker je še prav dobro ohranjena

danes pa pred vasico ali mestom San Jose ...nič kaj privlačen pogled

na teh plažah sigurno ne ležijo turisti

pa spet lep zaključek dneva... dežja že dolgo nisva videla

27. april 2026, ponedeljek

San Jose, Mindoro - Coron, Busianga, Filipini

Še zadnja etapa. Potem si bom pa privoščil malo počitka. In kakšno pivce na obali. Ampak, ne še danes. Prišla sva pozno in vse kar mi je prijalo, je bilo počivanje ob pivcu v kokpitu. Na obali je resort z menda dobro gostilno. Manjana. Če se mi bo ljubilo iti sam, Vesna sigurno še ne misli zapustiti barke z dingijem. Je pa postala napeta in se smili sama sebi. Morda bo pomagalo, če jo pustim za nekaj časa samo, da lahko zadiha v svojem polju zasebnosti. No, morda bo to pomagalo obema.

Jadranje je bilo razdeljeno v dve etapi: motoriranje v jutranji bonaci in jadranje v polkrmnem vetru 4 Bf. Bili smo ravno na robu vetrovnega pasu, kjer je bila dokaj ostra meja med 6 Bf in 0 Bf. Tako je bilo, kar se tiče vetra, kar se tiče valov, so ti tudi pri nama ostali visoki preko metra. In v takem morju so majhni FADi vidni le nekaj deset metrov. Nekaj deset sekund časa je za popravek smeri. Če stalno gledaš. Če pa ne, se zgodi to, kar se je meni. Tik pred nosom sem opazil FAD, v trenutku odvil in ga zgrešil za 10 cm. Morda manj. Res je verjetnost, da se zaletiš v to zadevo, 100%. Tudi, če aktivno manevriraš. Če pa ne manevriraš, pa 200% (pa naj matematiki rečejo kar hočejo!).

malce drugačna pokrajina

skalnati hribčki

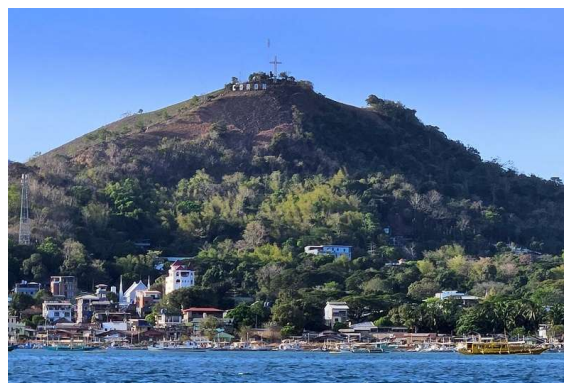
Tone je rekel, da so kot Rock islands na Palau ...le, da je tukaj vstop na ta konec brezplačen

mesto Coron, zgleda, da ima vsaka družina svoja bangka

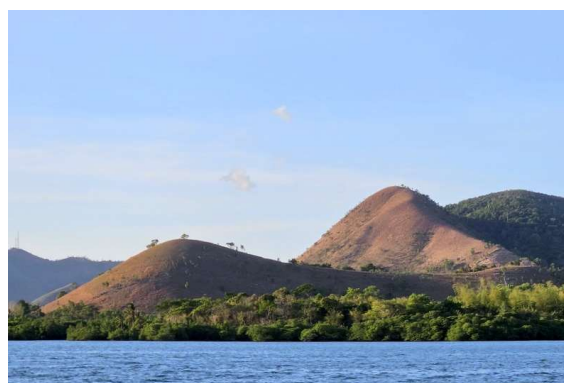
tudi tovrnega ladijskega prometa je kar nekaj v tem Coronu

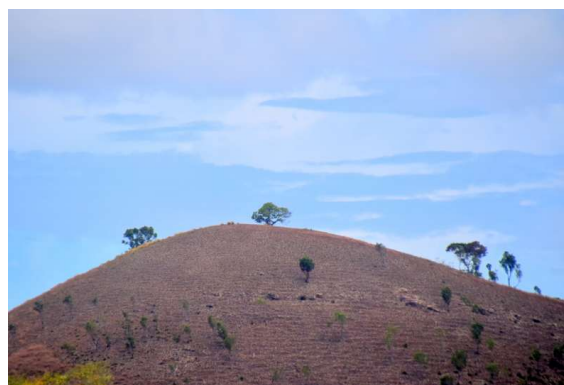
no, tega pa že dolgo nisem videla: križ na vrhu hriba, zvečer je bil osvetljen in potka do nje

zanimiva pokrajina

tukaj sva se sidrala

28. april 2026, torek

Coron, Busianga, Filipini

Ne glede na to, da izgleda zaliv dobro zaščiten, je bilo ob današnjem vetru nekaj zibanja. Pa se odpravim na obalo in kmalu vrnem z dinghy keeperjem, da barko prestaviva na bojo, ki je zelo znotraj zaliva in v popolnoma mirnem morju. Vesna mi pač ne more asistirati pri vlečenju mooringa iz vode. Cena? Privez za dingija je dobre štiri evre, boja slabe tri. Še pol evra in rikšar me dostavi v mestece pred lekarno, ki mi jo je priporočal sosed. Ni je težko najti, točno nasproti lokalne pivovarne je.

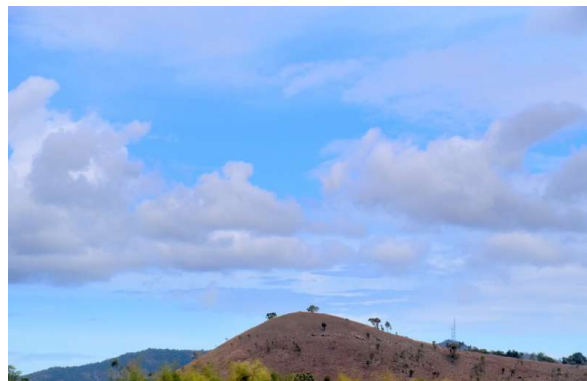
Za Vesno grem po močnejše pain killerje, ciljам na tramadol paracetamol, pri nas prodajan pod blagovno znamo Doreta. Ves čas razmišljam, kako bi punco pretental, da mi jih proda brez recepta. Pa ni bilo potrebe. Niti z očesom ni trznila in pred mene takoj postavila dve škatli, v eni je bilo 50 tablet za 43 evre, v drugi 100 tablet za 21 evrov. Naj izberem. Keš-ounli. Zadovoljen z nakupom sem takoj prestopil cesto in si naročil najdražje pivo na Filipinih do sedaj.

Z nakupi hrane nisem imel take sreče. Nobene večje trgovine mestece ne premore. Za pršut in bagete na primer, še slišali niso, kaj šele, da bi jih kdaj že videli. Nekaj sem našel na raznih koncih, vsega ne. Turnejo sem nadaljeval na kosilu in kasneje še na kavici ter se peš odpravil domov. Da se malo razgibam. Napaka. Heat wave je. Državna meteorološka služba, je izdala opozorilo, da je občutek zaradi kombinacije vročine in vlage 42-45 stopinj, ko se človeško telo ne more več ohlajati in da naj ljudje raje ostajajo doma. Pri mojih letih in z deset kilogramov na hrbtu sprehod preko hriba res ni bila najbolj pametna izbira.

Posledično se zadnje popoldanske ure ohlajam v podpalubju in šele ob mraku prilezem na plano. Vesno sem določil, da si izbere destinacijo za jutri, sedaj ko lahko jemlje močnejša zdravila. Bom videl, kaj je izbrala. Do Puerto Princese imava z vijuganjem med otoki slabih dvesto milj. In manj kot deset dni legalnega bivanja na Filipinih. Ne vem še, ali bova podaljšala vizo, ali nadaljevala plovbo po Maleziji.

prestaviva se malce bolj notri v zaliv, na bojo

medtem, ko Tone raziskuje Coron, imam jaz bolj omejeno kaj fotografirati iz kokpita

mesto Coron, kaotično kot vsa azijska mesta

riž, osnovno živilo, prodajajo v velikih vrečah

nešteto majhnih trgovinic kjer vsak prodaja vse

Tone uspe najti pizzeria

v hardwarestoru prodajajo tudi jajca, veliko jajc...na splošno tukaj vsepovsod prodajajo jajca;očitno Filipinci pojedjo veliko jajc;samo ta jajca so cel dan na vročini

30+...ni čudno, da je tradicija, da jedo Filipinci jajca z zarodkom

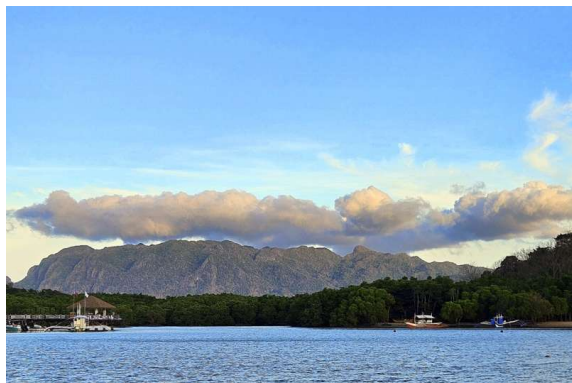
pogled na mesto

pogled iz kokpita

tukaj pustiš dinghi, ko greš na obalo

29. april 2026, sreda

Coron - Sunset moorings, Busianga, Filipini

Samo, da se odklopiva od boje, že sva na vetru. Nasproti Corona so refuli že blizu 20 vozlov. Počasi, ker naju veter ustavlja na majhnih obratih, odropotava proti otoku Coron na ogled naravnega rezervata. Mi bi temu rekli narodni park brez vstopnine. Lepo in divje je. Nekaj, kar še nisva videla. Neprimerno lepše, kot Skalni otoki na Palavu in primerljivo z Bay of Islands na Fidžiju. Le drugače. Edino, kar moti je turistično eksploatairanje narave. Na vseh lepih možnih in nemožnih delih so postavljene barake, kamor vozijo turiste iz Corona na ogled otoka in kosilo. Po filipinsko so te precej razpadajoče. Kako lepše bi bilo, če bi bile lepe hiške, če že sploh mora kaj biti. Ampak, ne glede na vse, je bila to dobra izkušnja.

Potem se odpeljeva pred en izmed resortov s pontonom, da bi morda Vesna lahko odšla na obalo. Pa je preveč vala v odprtem zalivu in veter piha z odprtega. Ne bo šlo. Nadaljujeva med samimi bisernimi farmami in se ustaviva v zaprtem zalivu z mooringi. Dobre 4 evre na dan hočejo imeti. Plačilo z banko Wise. Na srečo jo imava. Ali pa keš, ki ga je potrebno odnesti nekam v divjino. Ne ljubi se mi iskati te osebe.

Popoldan imam v planu službovanje, pa ga prestavim na jutri. Greva raje na obalo. Najprej se oddingiram sam, da si ogledam situacijo. Hmm... Na ivici kaznenog je za Vesno. Po lesenih stopnicah je potrebno iz dingija splezati na obalo. In potem nazaj po isti poti, ko se bi vračala domov. Nekaj časa po moji prezentaciji situacije premišljuje a želja, da gre po dveh tednih končno z Male je premočna. Greva. Nekako, s pomočjo osebja, le pride do resortne gostilne. Osebja je nekajkrat več, kot gostov. Ves čas sva edina gosta. Dobro sva jedla, le Vesna je bolj slabo pila. Opiati in alkohol pač ne gredo skupaj.

malce drugačna pokrajina

in,ker je to nacionalni park,je vsaka luknja,plaža prirejena za turiste

z lokalnimi čolni (bangka) se zrinejo vsepovsod

in v zalivu trgovinica/oštarja

že tako je malo peščenih plaž, pa še te vse zasedejo s t.i. počivališči

odštekano ... zelo lepo, ta park je res vreden oglada

seveda ne manjka snorklaških spotov, jezero za gorami ipd...vse to le z bangki ali manjšimi mot.čolni

vhod v zaliv možen tudi z jadrnico

in med temi gorami je tudi eno sidrišče,ki pa je tako majhno,da se moraš vezati na obalo

sredi lepe naravne točke nešteto majhnih motornjač (nekaj novega), ki so vezani en na drugega

in danes se veževa na bojo firme Sunset mooring. Imajo cca 20 boj, nas pa je bilo danes 5; pa lep zaliv, umirjen

nabutam se analgetikov in s strahom odidem po 14ih dneh na obalo; dobro jedli: cheviche s tuno, polnjeni ligenj s paradižnikom in papriko, Tone brez pujska ne more, pa še eni škampi z olivnim oljem in česnom

30. april 2026, četrtek

Sunset moorings - Marina del Sol, Busianga, Filipini

Danes se je potihoma že na vse zgodaj v najine denarnice priplazila penzija...

In spet imava problem. Kam naprej? Nekam, kjer bo Vesna čim lažje prišla na obalo. Preveriva resort z majhno marino, ki je na NFL slabo ocenjen. Najprej nimajo prostora, potem ga imajo za en dan in ko sva privezana povedo, da lahko ostaneva kolikor časa želiva. Cena je resortska, dobrih 5 evrov na dan. Hmmm...? Današnja plovba je bila ena najkrajših do sedaj. Manj, kot miljo. Pol poti naju je spremljal marinero na čolnu, pokazal privez in pomagal pri privezovanju. Luksuz.

Najprej v resortno gostilno. To je potrebno preveriti in se na podlagi tega testa odločiti, koliko časa bova tukaj tudi dejansko ostala. Kaže da dlje, kot sva najprej planirala. Kosilo je bilo dobro. Po kosilu se ločiva, Vesna gre v recepcijo urejat papirologijo, jaz se odpravim na barko službovat. Potem se spet dobiva v recepciji, visoko na hribu. Od pontona do recepcije vodijo stopnice. Štejem jih. V smeri navzgor jih je 120, v smeri navzdol (po isti poti) jih je 100. Najprej sem

zmeden, potem mi je v trenutku jasno, zakaj je od nekdanj hoja po stopnicah navzgor težja od hoje navzdol. Vse je logično.

Še celo popoldne preživiva v oštariji in urejava (Vesna ureja) nekatere stvari preko telefona. Pojeva še nekaj dražjih jedi in spijsva nekaj cenejših pijač (happy hour traja od štirih popoldan do osmih zvečer). Edina gosta sva. Spet. Torej sva tudi najboljša gosta. Poceni privez se jim je lepo obrestoval. Ocene na NFL so očitno napačne. Ali pa so jih pisali tečni ljudje, ki niso bili zaželjeni v marini in so jih na lep način odslovili.

mini Marina del Sol; midva edina živa prebivalca bark; med style, ker ni bilo mooringa, sva vrgla sidro (to pa res že dolgo nisva počela) in privez na pomol; super za mene, da lahko samo stopim z barke in ne rabim plezati, ker ne vem kako bi?

hm, dostop na obalo pa bo bambusovem pomolu... upam, da mi ne spodsne

slabost te marine je, da moraš iti v hrib do oštarije in recepcije, kar strm hrib; s hriba pa pogled na okolico

marina ima nekaj privezov, nekaj boj in hiške; turisti, ki prihajajo sem so potapljači, saj imajo tudi potapljaški oddelek

ogromno gojišče biserov

v recepciji prodajajo pozlačene bisere (temu primerna cena)

tukajšnji lobster na žaru, pikantni gambasi, sladica rollsi z mangom in banano ter palačinka z mangom in sladoledom

najameva avto Toyota wigo in na avtu ta nalepka ....